

בְּרֵאשִׁית הַיִּתִּי

ספר ביכורי שירה של תלמידי בית הספר המר
התשע"ה-התשע"ו

מנחים: יונתן קונדה, אבי טאוב

תוכן

18.....	שירה.....
18.....	אני.....
	אוראל ישראלי
19.....	תסתכלו.....
19.....	שחור הוא אדם.....
19.....	בראשית הייתי.....
	ליאור עמור
20.....	ליבי.....
20.....	החיים מתקדמים.....
	אסף לחיאני
21.....	חימום טוב.....
21.....	מטרה שאני.....
21.....	אש.....
	אמסלו אנדלו
22.....	אני.....
22.....	שחור.....
23.....	חלום.....
23.....	לילה.....
23.....	שירה.....
23.....	נסתר.....
23.....	דמעות.....
23.....	תפילה.....
	אוראל מור
24.....	חלום.....
	אור חי בוננו
25.....	בראשית הייתי.....
25.....	מהו חלום?.....
25.....	מהו נסתר?.....
	אוראל הבה
26.....	זכרון.....
26.....	גבולות האמונה.....
26.....	יצירה.....
	יואב מאירוביץ'
27.....	קח קח.....

5.....	הקדמה.....
6.....	ברכות.....
	ליאל אריה
10.....	גיל המנוחה.....
10.....	גאולה ויצירה.....
10.....	מילים ולחן.....
10.....	קיץ 2014.....
10.....	גשם עצוב.....
11.....	והרוח.....
11.....	היום.....
11.....	מנגינות.....
	אביב מעברי
12.....	ללא שם.....
12.....	הייתי קטן.....
	מולאט אשטה
13.....	מהי שירה?.....
13.....	לפעמים.....
13.....	מסתכל.....
13.....	חור באדמה.....
	צבי יהודה עזרא
14.....	הכל או כלום.....
14.....	רשרוש מפתחות בדלת.....
14.....	מהי אמונה?.....
15.....	לבי נשבר בקרבי.....
	יואל פרץ
16.....	לברוח מהמציאות.....
16.....	כמעין המתגבר.....
17.....	רואה אותך בחלומי.....
	שלומי שרוקה
18.....	בראשית הייתי.....

הקדמה

המשוררים הצעירים שכינסו את פירות ביכוריהם בספרון הקצר הזה הם בני חבורה צעירה, בגילאי החטיבה העליונה בתיכון דרכא על שם זבולון המר בבית ים.

במהלך השנה וחצי נרקמה חברות מיוחדת של קשב ועידוד יצירתי, של העזה וחיפוש. הכתיבה הנציחה על הנייר את זרמי התודעה הכמוסים, הכומסים מחשבות עמוקות וניסוחים פואטיים מפתיעים. הנושאים שעלו זכו לפירוק ופרשנות מחודשת, למין היחס לקהילות מהן אנחנו מגיעים ועד הגדרת האני או חשיבה מחודשת על מושגים יומיומיים: קשישים וזקנה, פחד ומלחמה, אהבה, משפחה, אמונה וייאוש, וכמובן תהליכי הגאולה האישית שביצירה.

חלק מהכותבים הם בעצם משוררים שנחשפו לראשונה וחלק חשפו לראשונה בתוכם את ניצני השירה.

תודה מיוחדת מסורה לנועם סאסי, מנהל בית הספר וליועצת אילת טאוב שליוותה את התהליך. הוצאת החוברת לאור ובכלים נאים שכאלה תודות לשרון פילוסוף, האחראית על החינוך האישי בעיר כמו על תכניות ומיזמים חינוכיים רבים ולמעצבת ענת שטיינברג דוידאי.

ברכות ינוחו על ראשו של אלעזר שפרבכר שהתנדב מזמנו ומכשרונו כדי לנקד את החוברת ולחשוף לעין את החיות הזורמת בה. הסדנא היא פרי שיתוף פעולה בין בית הספר המר, מעבדת פיס לתרבות, 'בית סיסטם עאלי' בת-ים ופרויקט 'משפחה מזמינה' ביפו.

אנחנו נהנינו מאוד ונקווה שגם אתם.

יונתן קונדה,
אבי טאוב
שבט, ה'תשע"ו

"מי שיש לו נשמה של יוצר מוכרח להיות יוצר רעיונות ומחשבות, אי אפשר לו להיסגר בתלמודו השטחי לבד, כי שלהבת הנשמה עולה היא מאליה ואי אפשר לעצור אותה ממהלכה". הרב קוק

קהילה חינוכית יקרה,
אנו שמחים להגיש את פרי היצירה של תלמידי בית ספרנו.
בשנים האחרונות בית הספר חמ"ד דרכא המר מוביל תהליכים פדגוגיים של למידה משמעותית שמטרתם להוציא את הלומד מהמקום של המובן והקיים כאן ועכשיו, אל עבר מחוזות ששם נוצרת היצירה וההתחדשות והגילוי והרלוונטיות לחיים.

ישר כח לתלמידים היוצרים ולמדריכים היקרים אבי ויהונתן על התהליך המדהים שעשו ועוד יעשו בבית הספר, לשותפים הנוספים שעזרו לנו להוציא לפעול את יצירתם של התלמידים, למפעל הפייס, לעיריית בת ים ולרשת דרכא.

נועם סאסי
מנהל בית הספר

"ומשירת העשבים נעשה ניגון של הלב"-מילותיה אלה של נעמי שמר מבוססות על תורתו החסידית של ר' נחמן מברסלב.

בשיר הידוע, שכה רבים אימצו כשיר תפילה, טמונה תובנה חינוכית משמעותית. לכל אחד מאיתנו, בני האדם, ניגון ייחודי. כוחה של השירה הוא להביא לידי ביטוי את הייחודי והרוחני שבאדם. השירה חושפת את המתחולל בנפשו של האדם היוצר ובו זמנית מצליחה להזמין קהל של קוראים להיות שותפים במהלך הקריאה לחוויות ולתובנות מחייהם שלהם.

בית הספר דרכא המר בבת ים מצטיין ביצירת עולמות שונים ומגוונים: עולמות של מצוינות אקדמית, עולמות של מצוינות ערכית והעמקה רוחנית, עולמות של ערכות קהילתית וחברתית. לצד אלה, נוספה בשנה האחרונה יצירה חדשה - יצירה אמנותית בדמות סדנאות לשירה, אשר חוברת זו הינה פרי ביכורים מרגש שלה.

ישר כח לרשות המקומית, אשר מקדמת תהליכי חינוך הרגישים לשאיפותיו ולצרכיו של כל אחד ואחד מתלמידיה, ואשר סדנה זו הינה אחת ממפעלותיה הברוכים. ישר כח לצוותים המקצועיים והחינוכיים בניהולו של הרב נועם סאסי על החתירה הבלתי פוסקת לקידומו של כל תלמיד ותלמיד בכל המישורים.

יוצרים וקוראים יקרים, יהי רצון שתנופה יצירתית זו תתרום להמשך קידומה של קהילה של ערכות ומצוינות בבית הספר, בעיקר ובחברה הישראלית כולה.

ד"ר נועם סרי
סמנכ"ל חינוך וחברה, רשת דרכא.

ברכה אסתר פרון

ליאל אריה

גיל המנוחה

לא נותרו מלים
מַרְעֵב אֲבֵד הַתֵּאָבֹן
אֲזִיקִים עַל הַשָּׁפְתִים
שׁוֹבֵר אוֹתִי הָעוֹן

לְמָה הִיא מִתְרַגֶּשֶׁת
מִהַמָּזֶל שֶׁהָיָה נוֹרָא
אִיךָ הִיא מְבִישֶׁת
מִלְקֶבֶל אֶת הָעֶזְרָה

לֹא אֶשְׁכַּח אֶת פְּנֵיהָ הַנְּפֹלוֹת
הַמְּלֵאוֹת דָּם וּמְבוֹכָה
עַל גְּרוֹנֵי הַכּוֹעֵס מְלֵא שְׁאֵלוֹת
עֲצוֹב וְאֶכְזָר גִּיל הַמְּנוּחָה

גאולה ויצירה

עָרַב שׁוֹאֵב אוֹתִי
אֶל מוֹזָה מְחַדָּשֶׁת
הַדֶּרֶךְ אֶל הַבְּרִיאָה
אֶת לִבִּי כּוֹבֶשֶׁת

עוֹטֶפֶת אוֹתִי
הָאוֹרָה מְשֻׁלֵּמָה
מִתּוֹךְ נְשִׁימָה
אֶל תּוֹךְ נְשָׁמָה

מילים ולחן

מִחְפְּשִׁים מִלִּים וְלַחַן
מוֹסִיקָה פְּתֹאֹם נִפְתַּחַת
מִתְּפָרְקִים עַל אֵיזָה דָף
וְנוֹחַתִּים אֶל תּוֹךְ הַנִּחַת

גַּם בְּשִׁקְטִי יֵשׁ לָהּ יִפִּי
וּבְעֶצֶב יֵשׁ לָהּ אִפִּי
עוֹצֶרֶת עוֹלָם מִן הַמְרָדָף
וּמַדְבֵּרֶת פִּילוֹסוֹפִית

קיץ 2014

מִתַּח יוֹרֵד עַל הָעִיר שְׁלֵמָה
מִרְקִיעַ זֹלָג מִטֵּר מְלַחֶמָה
זְעָקוֹת בְּאֲזָעָקוֹת
לְהֶאֱזִין לְמַכּוֹת

דְּמָמָה מִפְּחִידָה עוֹד יוֹתֵר
מִלִּיּוֹנִים נִסּוּ אֶף אֶחָד לֹא פוֹתֵר
עֵנָן מְטַשֵּׁשׁ
מְטִיל מְלֻטָּשׁ

גשם עצוב

גֶּשֶׁם וְחֶרֶף עֲצוֹב בְּעוֹלָם
אֲנָשִׁים מִחְפְּשִׁים מְקַלֵּט
חֶרֶף גֶּשֶׁמִּים אֲנִי לֹא נֶעְלָם
חֶרֶף שִׁקְטִי מְחַלֵּט

והרוח

עוֹטֶפֶת אוֹתִי הַרְגָּשָׁה שְׁלוֹה
הַגֶּשֶׁם עוֹד רָגַע נִרְגָּע
מְרִיחִים מִבְּחוּץ אֲדָמָה רְטֹבָה
הַנֶּפֶשׁ שְׁלִי לֹא נִפְגָּעָה

מִתְכַּנְּסִים בְּתוֹךְ בֵּית, אֲבָא מֵגִיעַ
עִם רִשְׁרוֹשׁ, דֶּרֶכּוֹ הוּא סֵלֶד
אֲחֵרִי אֵיזָה שֵׁיט, יָבֵשׁ כָּבֵד בְּגָהָה
צִרְחוֹת מִתּוֹקוֹת שֶׁל עוֹד לֹא נוֹלֵד.

מנגינות

וְהָרוּחַ שֶׁל הַיָּם
מְכֹלֵם, תְּבֹאֵא אֵלַיךְ
שֶׁתְּרַגֵּיעַ קֶצֶת רָגָעִים שֶׁל חֵם
חֵם בְּלִי עֲנָנָה
לֹא חֵם שֶׁל יָדֶיךָ
לֹא שֶׁל אוֹתָהּ הַהֶרְגָּשָׁה
אֶתָּה מְכִיר, אֵין תְּהִיּוֹת
וְהַכֹּחַ שֶׁל הַלֵּב
עֲצָמָה שְׁלֵא הַכֶּרֶת
אוֹלִי פִיסָה שֶׁל אֶהְבָּה
אוֹלִי צִלִּילִים שֶׁל דְּכָאוֹן
וּכְשֶׁתֵּלֵךְ הַבֵּיתָה
וְתִזְכֹּר
אֶת קִדְּשַׁת הַלִּבָּנָה
תֵּאִיר בְּקֹר
אֶת הָאֶפֶק הַשָּׁקֵט
שֶׁל מְבֹט מְצוּק עוֹלָם
אוֹלִי כְּנִיעָה שֶׁל מְלַחֶמָה
רַעַשׁ נִבְלָע וְנֶעְלָם

היום

הַיּוֹם הַנִּשְׁמָה שְׁלִי מִתְלַכֶּלֶכֶת
שְׁלֹא תִהְיֶה נִקְיָה
כִּי הַיּוֹם עוֹד יֵשׁ לִי לִלְכֹּת
וּבְעֵתִיד אֶטְהַר בְּכִנְיָעָה

אֶל הַסּוּף אֲגִיעַ בְּנֶפֶשׁ
צָחָה וְנֹאחָה
בֵּינָתִים אֶתְעַנֵּג בְּרֶפֶשׁ
מִפְּחַד מִהַתְּשׁוּבָה

מנגינות

גִּיטָרָה שֶׁהַרְנִינָה מְנִינּוֹת
וְעֵט שְׁלֹא הִפְסִיק לִרְשֹׁם
חַיִּים תְּלוּיִים בְּדָף
אוֹ אוֹלִי כָּל זֶה מְרָדָף
לְהַפֵּךְ חוֹל לִפְאֵר
אוֹ אֲצִלִּי זֶה יִשְׁאֵר
כָּל מְלוֹתִי וְצִלִּילִי
וְשִׁבְרִי מְלוּדִיָּה
כָּל הַשְּׂרָאָה מְצַלֶּקֶת
שֶׁל הַהִיסְטוֹרִיָּה
עַל שִׁפְרָקָתִי בְּצַדִּי הַדֶּרֶךְ
שֶׁהוֹתֵרֶתִי מֵאַחֵר
שְׁלֹא הִיָּה לִי בְּטָחוֹן מִסְּפִיק
כְּדֵי לַחֲשֹׁב לִבְחֹר

אביב מעברי

ללא שם

שְׁלוֹם, אֶמֶת, צָחוֹק, חַיִּים, לְצֵאתָ,
לְהִכָּנֵס, לְשִׁלֹּחַ, לְהִבְיָא, לְהִצְחִיק,
שִׁירָה, שׁוּרָה, אֵין לֹא יוֹדֵעַ, לֹא
יָכוֹל,
הַשֵּׁם, תּוֹרָה, מִצְוֹת, חֲנוּכָּה,
סְפוּרֹט, מְקֻצֵּעַ,
שִׁירִים, רְקוּדִים, אֵיל גּוֹלָן, מִים,
אֵשׁ
בְּלִבּוֹל, לְקַשְׁקֵשׁ, לְצִיר
אֶלְפֹן, רִמְקוֹל, מִיקְרוֹפּוֹן, קְרִיּוֹקִי
שִׁתְיָה, אֶלְכוֹהוֹל,

מְלָה,

שֵׁם.

הייתי קטן

הָיִיתִי קָטָן שְׁלֹא יוֹדֵעַ כָּלוּם
וְלִמְדָתִי אֵיךְ מִתְנַהֵל הָעוֹלָם
שֶׁיֵּשׁ מִיִּשְׁהוּ
שֶׁהוּא
מַעַל כָּלֵם מְרַחֵם
סוֹלֵחַ אוֹהֵב וְיוֹדֵעַ
הַכֹּל

מִילֻדוֹתִי לְמַדּוֹ אוֹתִי
עַל אוֹהֵב סוֹלֵחַ
אֲבָל לֹא שׁוֹכֵחַ
שֶׁבְּרִגְעִים הָכִי קָשִׁים
הוּא נִמְצָא תָמִיד
לִידֵךְ תּוֹמֵךְ וּמְגַבֶּה
אוֹתְךָ אֵל תִּפְחֹד
הוּא תָמִיד אֶתְךָ

כְּשֶׁמִּגִּיעַ סוֹף שָׁבוּעַ
אֵנִי הוֹלֵךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת
מִתְפַּלֵּל בְּכוֹנָה
הוֹלֵךְ לְסִבָּתָא וְסִבָּא
לוֹמֵר שְׁבֵת שְׁלוֹם

שְׁמוֹר אֶת הַשְּׁבֵת
כְּדֵי שֶׁהוּא יִשְׁמַר אוֹתְךָ

מולאט אשטה

מהי שירה?

הַנְּשֻׁמָּה שְׁזוֹעֶקֶת
לְמַעַט רוּחָנִיּוֹת

לפעמים

לְפַעְמִים אֵנִי שְׁבִיל מְפָתֵל
לְפַעְמִים אֵנִי שְׁבִיל יִשְׂרָאֵל

הַשְּׁבִיל הַמְּפָתֵל
מִלֶּחֶץ חֲבֵרָתִי
מוֹלִיךְ אֶל הַגָּלִים
שְׁאֵתָם
קָשָׁה לְהִתְמוֹדֵד

עִם הַזְּמַן נִשְׁמוֹתֵינוּ וְגוֹפֵינוּ
מִתְקַלְקְלִים תּוֹךְ כְּדֵי שְׁזוֹעֲדִים
נִקְלָעִים לְמִשְׁבָּרִים שְׁמִמְרָרִים
אֶת חַיֵּינוּ

וְלַפְעָמִים שְׁבִיל יִשְׂרָאֵל
לֹא מְהֵלֵךְ אֶל תּוֹךְ הַחֲשָׁף
זוֹעֵק מִן הַבּוֹר לְקַבֵּל עֲזָרָה

מֵרִים רֹאשִׁי אֶל מֶלֶךְ מַלְכֵי
הַמַּלְכִּים
שִׁיּוּשִׁיעֵנִי לְלֶכֶת
בְּדֶרֶךְ הַנְּכוֹנָה

מסתכל

מִסְתַּכֵּל מִסְבִּיב וְאֵין עוֹזֵר
מִסְתַּכֵּל לְמַעַלָּה וְה' אֶתִּי
פּוֹנֶה בְּתַחֲנוּנִים לְחַזֵּר לְשִׁרְשִׁי
גַם בְּחֲשָׁף
לֹלֵא יֵאוּשׁ מִצְפָּה לְמַעַט
אוֹר

חור באדמה

מֵרֵב הַיִּסּוּרִים
וְהַרִיקָנוֹת שְׁזוֹעֵק מִתּוֹךְ לְבוֹ
לְמַצָּא אֶת מִשְׁמַעוֹת חַיּוֹ שֶׁהֵיוּ
מַעֲבֵר לִים כְּמוֹ הַצֵּעֵר שֶׁנִּמְצָא
מִתַּחַת לְאֲדָמָה
שֶׁכָּל מַעֲשֵׂה קָטָן
שְׁעוֹשָׂה בָּהּ סִימָן
שֶׁל חוֹר
וְרָגַע לִפְנֵי שְׁמִינִיעַ אֶל הָאוֹצָר
נוֹפֵל בִּיֵּאוּשׁ כְּמוֹ תִינוֹק שְׁבוּכָה
בְּלִילָה כְּשֶׁהוּא לֹא מְצָלִיחַ
לְהִתְמוֹדֵד עִם הַקָּשִׁי
בְּלִמְצָא אֶת הַמַּטָּרָה

צבי יהודה עזרא

הכל או כלום

תחושה של ספוק
לא של הצלחה
קרן בוקעת
אור חדש
נשמה
מגאות להדר
מבאר ריקה לים
מיגון לשמחה
מרע לטוב
מכלום שחשבת שהוא הכל
להכל.

רשרוש מפתחות בדלת

דורך אותך
רעש מנגן
שמחה
מישהו שאתה אוהב
בא

רחש זעיר
תו ראשון במנגינה
תו במחברת תוים לא כתובה
אתה לא יודע
מה התו הבא

איך חזר אהובך?
שמח, עצוב?
כל זאת נדע
עד שתפצע מפיו המלה
הראשונה:
שלום!
או – שקט –
צעקה

מהי אמונה?

חסר שלוה, פנה חמה
מלא כעס, מעט נחמה
תמיד מראה מאד ברוכה
צא לטיול אל חשך מצרים

אל תראה,

תרגיש.

אמונה.

לבי נשבר בקרבי

לבי נשבר בקרבי
ועצמי מפנה לי ערך
לעתים אין בי אמונה
יאוש ואכזבה
אולי זאת לא הדרך הנכונה

עדת עריצים
בקשו נפשי יום יום
ולא שמו כנגדם את האמת
הפחד מניע
תחושת התחסדות
מתחשבים ומדברים
עם לא כלום
התמימות המקוממת
תחושת אשליה

מתוך
כל היאוש
כאן מתגבר
היעוד
פתוח
ללא גבול
לא עוד פחד וכניעה אלא
התרוממות
לא עוד קבלת הוראות
תקנה
אותה תקנה של שנות אלפים
אותה גאווה ששחקנו
לצעד קדימה
עם מראת דרך
ומשקפת חזון
עם אמונה נשגבת
ובטחון

יואל פרץ

לברוח מהמציאות

אתה מציב בפני מראה
אני מתבונן
מסתכל קדימה
אולי אני לוחם?
או בעצם שום דבר אחר...
קשה לי להביע כלפי חוץ
כל אחד יודע באמת מיהו בפנים
אבל אף אחד לא רוצה לחשוף
את עצמו
אני מתבייש, מפחד מתגובות,
מהכלל
אני רוצה לברח מהמציאות
ולחיות בעולם
שבו הכל
יכול להיות

כמעין המתגבר

אני יושב פה לבד וכותב
רץ במחשבות: יום רודף יום
כל יום אדם צריך
לדעת מאיפה הוא בא ולפני
הוא עומד
לדון
אני זועק השמימה
את השלום
את היום שבו נפסיק ללחם

ונתחיל לנשם
מהר
כמעין המתגבר

שמחה, חיוך אהבה ותמימות
זו לא חלשה
זו הרגשה

מחכה ליום שבו יהיה שחרור
משני עמים
ונגאל מעבדות לחרות
לעוף על כנפי הצפור
שמרחפת לה על פני המים,
ברקיע
דואגת לבניה
כך גם אנחנו נדאג לילדינו

הזמן עובר ועובר
רגע חולף בחיים
היד עיפה מלכתב
אבל רוצה עוד
כי היא מדברת מהלב

יום אחד
נגיע
נגע
באור
גם אם העולם יהיה שונה
לא נפסיק לחלם

רואה אותך בחלומי

רואה אותך בחלומי
בין הערים, בכפרים
קשה להגיע אליך יפתי
משהו מונע להתקרב
עוד כמה שנים
אבל פרגע אנחנו לא יודעים
מפחדים

את קרובה אף רחוקה
משהו מפחיד אותך
אני מסתכל לאחור והכל נעלם
את בעצם לא נמצאת

אבל ה' ברא אותך בשבילי
מחכה לך מחר ומחרתיים
בלילות מסתובב בין חלקים של
חלומות
עד שתגיעי

שלומי שרוקה

בראשית הייתי

בראשית הייתי ילד קטן
שרוצה ואוהב רק גלידה
בראשית הייתי ילד
ופתאום אני קם
והולך ויושב וקם

ופתאום
אני רואה
אש ומים ומים ואש
ואין עכשיו גלידה
רק אש ומים ומים ואש
ועכשיו
אני רוצה לחזר
לגלידה

שירה

שיקה היא קול
יוצא מתוך רגש
לא חייב

להיות

קול יפה
העקר שהוא יעשה
לך טוב בלב

אני

אני עוד אחד מהאנשים
לא יותר מאחרים
ולא פחות מאחרים
אני זה אני
ואין אחר

אני אוהב ספורט אתגרי
הליכות בנגב ובצפון הרחוק
אוהב בנות אוהב לאכל טוב
מתנדב במכבי אש
ולפעמים משחק כדורסל

אוהב את החיים
שומע שירים
מפיט כשצריך

אני הילד השקט
שבקצה הכתה
שאף אחד לא יודע הרבה עליו
אבל הוא יודע הרבה על אחרים

זה אני
הילד הפשוט

אוראל ישראלי

תסתכלו

תסתכלו תתבוננו ותבינו
אלו החיים
לחיות או לחדל
שחר או לבן
אין פה עוד צבעים
וכבר נגמרו לי המלים
מרב שקשה לי לדבר
על אנשים צבועים

אחינו הכהים
אנשים גאים
לא כמוכם
נלחמים נגד העם
כשנסינו להתחבר לגרמנים
הם הוכיחו לנו
שאנו תמיד שונים

שחור הוא אדם

יש אומרים ששחור הוא אדם
אלים או מלכלך
ולכן שומרים מהם מרחק
אבל לכל אדם יש טוב
ואולי אפילו גם מרקם

למה צריך להגיע למצב
שהם אסירים בפני עצמם?
אולי בגללנו אולי בגללם?
זה לא משנה
גם אם הוא לפעמים טועה
גם אם הוא לפעמים חלש

לא עושה אותו נחש
דבר אחד בטוח
אם תתן לו אצבע
הוא יתן לך יד

בראשית הייתי

בראשית הייתי זרע
הייתי אפס
הייתי כלא הייתי
מהבטן בקשי יצאתי
בקשי רצו אותי

אז קמתי ונלחמתי
הרמתי את הראש והבנתי
אני צריך להשיג את מה שכל
הזמן רציתי

לא הבינו אותי והרגיש מוזר
המשפחה צחקו ואני הרגשתי זר
כל הזמן לעצמי צעקתי
לעולם לא הבנתי
מה שונה בי מכל שאר הילדים
כל הפציעות והשבירים
שעברתי
הריבים והמכות

מסתובב ברחובות
יושב לשתות
מתבונן במה הייתי
ועכשיו
אני מעבד כל שניה
כמו היסטוריון

ליאור עמור

ליבי

לבי נשבר
בקרבי מטלטל אני
ממחשבותי שגרמה לי
להבין את עצם היותי בעולמי
נפשי דלפה מתונה

געגוע לאהבה הישנה
צובטת את הלב
"ארץ ישראל השלמה"

אבל איך אוכל להתקדם
במחשבותי
כשגם עדת עריצים בקשו נפשי
אני רק מיחל לעתיד נקי
בלי וכוץ על מה ששלי

החיים מתקדמים

החיים מתקדמים, אנשים
מתבגרים
מחפש את הכח הטמון בי בפנים
את אמונת החיים

אסף לחיאני

חימום טוב

חמום
זה לקום בבקר להודות
לבורא עולם על שהחזיר נשמת
חמום
זה לנקות את הראש
מהמחשבות של אתמול
ולעשות מקום
להיום

מטרה שאני

מטרה שאני מציב לעצמי
והולך עליה עד הסוף
דבר שאני מתכנן
ועושה אותו

אבל תמיד זה יכול להיות דבר
שיתחיל מכיום
ויהפך למשהו קסום

דבר שקורה אפילו מסבלנות של
בן אדם
עד אפילו משהו שכל אחד חלם

זה כמו שהמשיח מגיע
שאליו כל אחד יריע

שלום בין מדינות
בלי מלחמות
ולא שומעים יותר פגועים
בחדשות
אפילו שלום פה יכול להיות

אש

הרחובות בוערים
וכלנו מחכים
למכבי אש
את השרפה נכבה
כבר אין הרבה
נציל את האנשים
נפנה את כלם
הצלנו עולם

נגמרו לי המלים
כלם פה כותבים
לזמן מחכים
כלם מתווכים לדעת
אם המים
באש
יוכלו לגעת

אמסלו אנדלו

אני

אני אניה באמצע ים
מצד אחד נושבות רוחות
ומצד שני שקט

אני אדם שבוחר
לאיזה עולם להכנס
האם להסתער
אל עבר הדבר שאני רואה או
להיות רגוע ושל

אני אדם גלידה
כל פעם מנסה טעם אחר
אבל תמיד
יש את המקור

אני יכול להיות
אדם חריף
וזא יכול להכאיב לאחר ולשרף

אני קשת שלמה שיכולה להכיל
סגנונות שונים
וצבעים משנים
ולאחד את כלם בעולם אחד

אני חץ וקשת
אני אוהב להיות חד
ולקלע לטוב שאפשר

אני הוא אדם שאהה יכול
להגדיר
לפי מה שאהה רואה
אבל אני הוא אדם
שמחפש את האני שלי

ואת זה

יקח לי עוד זמן רב
להבין

שחר

שחר זה יכול להיות שם של צבע
שחר יכול להיות תהו ובהו
לא רואים כלום
שחר יכול להיות שם של רגש או
יום

שחר יכול להיות שם גנאי
קללה שאומרים לאדם
מאפריקה

שחר יכול להיות גם טעים כמו
כיף-כיף
שחר יכול להיות סמל לזכרון
דברים עצובים או שמחים

שחר יכול להיות הזמן של חצות
הלילה
שם אהה פותח את הלב
וקורא את כל המחשבות של
היום

שחר יכול להיות צבע של טוש
לשחר יכול להיות טעם של
קולה, או צבע

של שמים אחרי עוד יום
לשחר יכול להיות טעם מר של
כלום
של דבר בלי תכן
של אדם בודד שכותב

משהו ולא מצליח

לכל אחד יש את הדבר השחור
שבו
שאותו הוא רוצה לתקן
שחר יכול להיות
כל דבר

חלום

חלום לוקח אותך
לעולם אחר
אל הבלתי אפשרי
אל העתיד
אל הבלתי רגיל
חלום זה יכול להיות גם לשים
את הראש על כרית
ולישון

לילה

לילה הוא היום
של הלילה
בשעות האלה
הלב מתעורר
ואהה מתחיל
לחשב

שירה

שיקה זה רעש עם הגיון
שיקה יכולה להיות גם דבר

שגורם לך לשמחה

או להתרגשות או עצב
זה יכול לכלא אותך בתוך עולם
או לשחרר אותך אל המחר

נסתר

הוא הבלתי ידוע
המושך אליו אנשים
הוא הדבר
שרוצה שיגלו אותו

דמעות

דמעות הן השפה של הלב
הן מלווחות כמו המצב שאהה
נמצא בו
מתוקות כמו ההתרגשות
ויש להם את הכלל
של מתי שאהה פותח את הקולר

תפילה

תפילה היא
הרצון להודות לבורא עולם
הרגש הנמשל אל הנסתר
אל הלא נודע
היא לשלח מלים למישהו
שאהה לא רואה
אבל האמונה שלך כלפיו
מנוטת לך את העתיד

אוראל מור

חלום

דבר שאתה שואף אליו
ואם אתה לא שואף אליו
חבל, כי אז
זה כבר לא חלום

בראשית הייתי

בראשית הייתי ילד קטן
לא מבין כלום מהחיים
עד שנחשפתי לדבר חדש
מוזיקה
נדלקתי על הקטע
להיות מאחורי הפלטה
לקפץ כמו משגע
וכלם קופצים אתך
חלום גדול שלי
להקפיץ 200,000 איש
העליה מגיעה
והדרופ המסחרי מתנגן ברקע

עכשיו אני לומד
ומקנה להמשיר
עוד שנים

התאהבתי

אור חי בוננו

בראשית הייתי

בראשית הייתי בן אדם אחר
אך כשהתחלתי לחבר
נהייתי סופר

באותו יום שהפסקתי
לחשב ולחלם
אז הגעתי הנה לפה היום

מההתחלה לסוף מהאמצע אל הרגע
הזמן הפך פתאום
לדבר מוזר מהמציאות
החונקת מהאפוק הנכון
לשמע עוד את הצליל האחרון

עוד דקה
עוד רגע הזמן נגמר
ואני עוד כותב
על הזמן

ואיכשהו מחפש מלה ועוד מלה
ואני מוצא אותה בלי סבה
היא עולה לי לראש
התשובה האינסופית שמבצבצת בך

מהו חלום?

חלום היא צורה
אישית דמיונית לילית
שונה, מוזרה
ואולי אמתית

מהו נסתר?

הגוף אשר מתחבא בחלצה,
והמלה שאינה
מתכוננת לצאת מהפה.

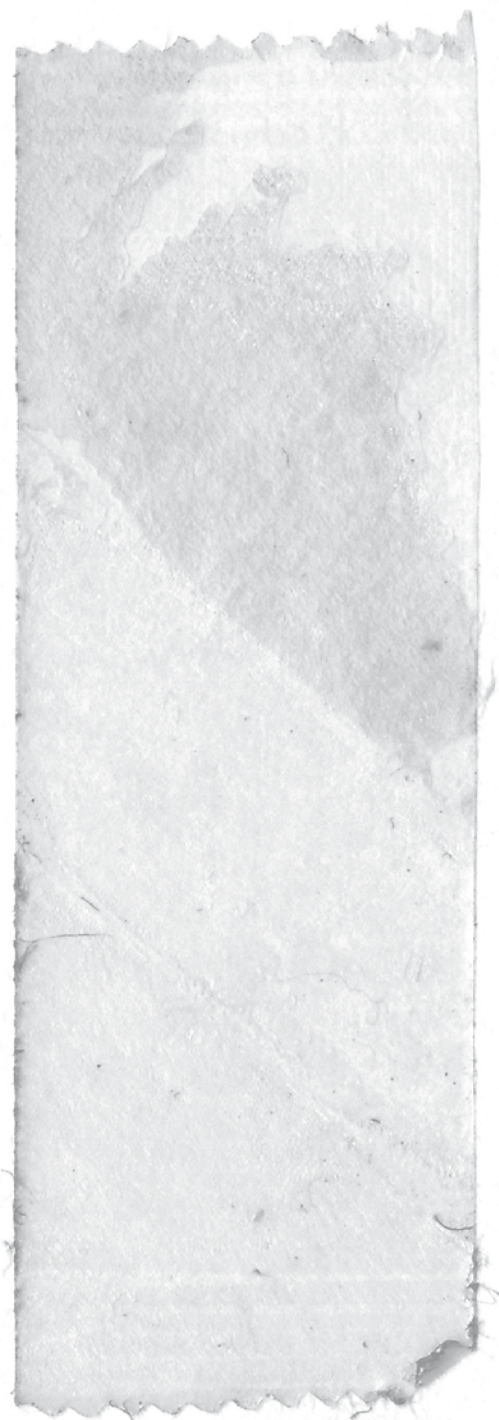
אני אדם

אני אדם שונה חברתית
אוהב לצאת מהכלל
ולרדף אמת וצדק
מפחד מעצמי ומטעויותי
הרצון שלי הוא
לכתב ושתמיד
יהיה לי עוד במלאי

חושב וחושב
על כל דבר שונה ונכון

מעדיף להיות מהנדס תכנה
אך יעודי הריאלי
הוא שירים לכתב כאדם
דרסטי

מחכה לאמץ האמתי
אשר מחכה לי
בקצה

אוראל הבה

זכרון

זָכוֹן
עָבַר שְׁלֹא נִשְׁכַּח

מִה חֲשִׁיבוֹתוֹ
אִם רַק אֶתָּה זֹכֵר הַכֹּל
אוֹ שְׁגַם הָאַחֵר זֹכֵר
וְהָאֵם הַמְשֻׁמָּעוֹת
בְּכָל־זֶהָ
לִשְׁנֵינוּ

גבולות האמונה

מִהֶם גְּבוּלוֹת הָאֱמוּנָה
מִה אֶפְשָׁר
לְקַחַת מִתּוֹכָהּ
וּמִה פְּרוּשָׁה
הָאֵם הִיא רַק מִבְּחֵן אוֹ
שִׁסְתָּם זֶה רַק עוֹד עֵינִין
הָאֱמוּנָה יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת שִׁמְחָה

אֲבָל לַפְעָמִים אֲנִי
רַק בּוֹרָח

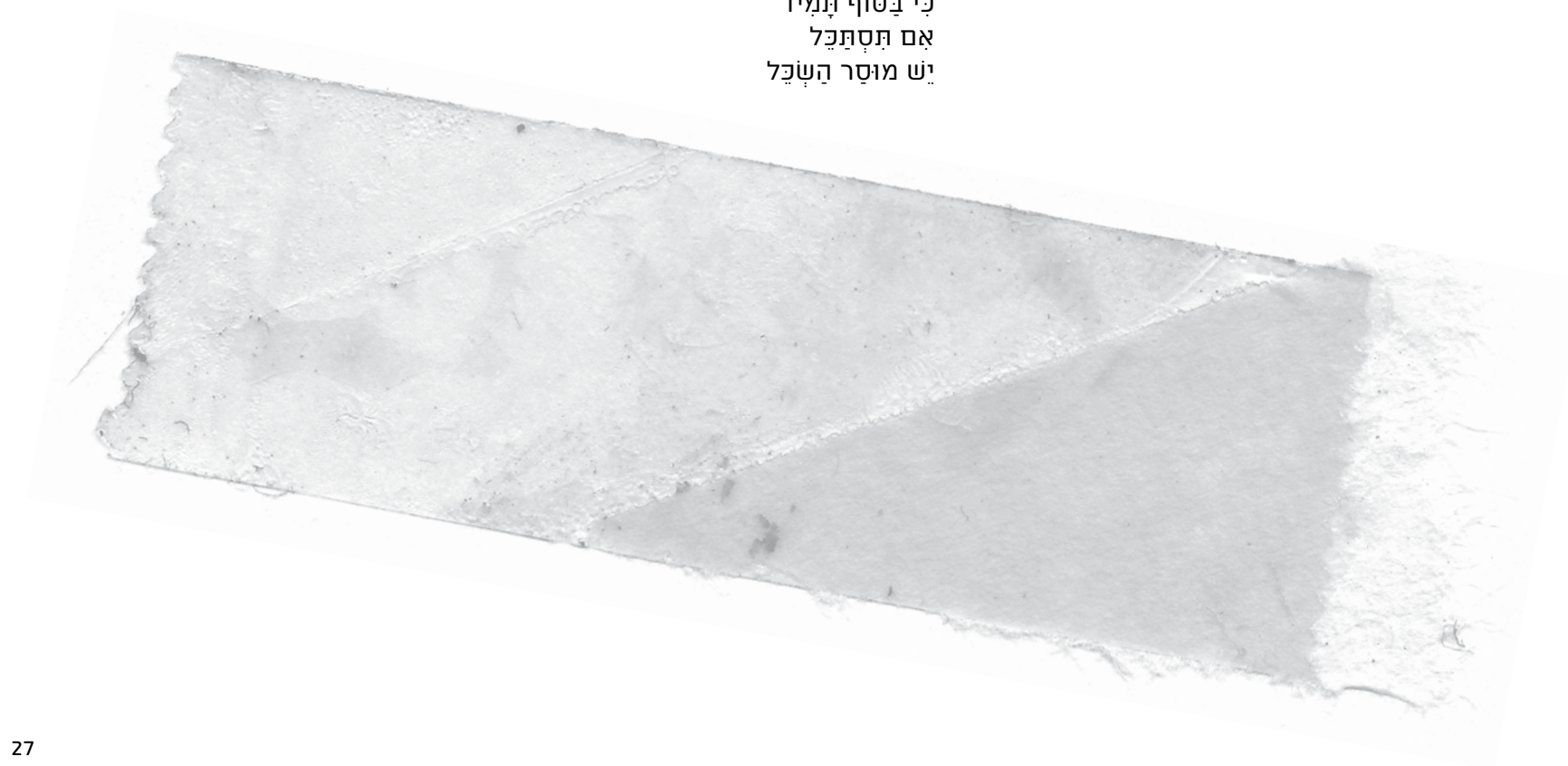
יצירה

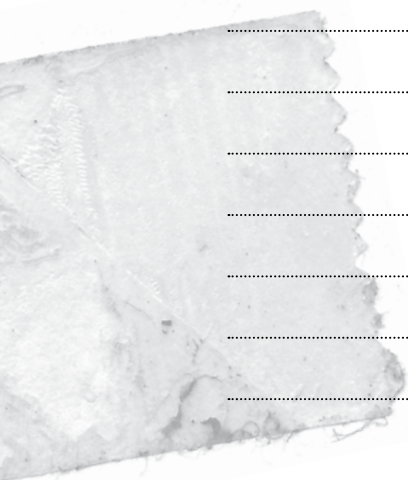
יְצִירָה
מְשֻׁהוּ שְׁאֶתָּה מְבִיא מַעֲצָמָה
רִגֵּשׁ מִתְּפָרֵץ בְּגוּף אוֹ מִהִנְשָׁמָה
מְשֻׁהוּ מַעֲצָמָה, יִיחִידִי לָךְ
יֵשׁ לָךְ רַק
רִגֵּעַ
לְהוֹצִיא אֶת הַמִּנְגִּינָה
כִּי הִרְגַּע הִזָּה
אֶף פָּעַם לֹא יִחְזֹר
וְזוֹ הָאֲחִרִּיּוֹת שְׁלָךְ
לִשְׁמֹר
עַל הָאוֹר

יואב מאירוביץ'

קח קח

קַח קַח אֶת הַכֹּל
תִּשְׁתַּדֵּל לֹא לִפְלֹ
אֶתָּה אוֹלֵי עֵיף
וְגַם יַחַף
אֲנִי אֶת זֶה אֲחִי
לְזִכְוֹתָךְ זֹקֵף
הַדֶּרֶךְ אֲרָכָה
אֲבָנִים אוֹתָהּ מְכַסּוֹת
הַרְגָּלִים נִשְׁרָטוֹת
אֲבָל תִּזְכֹּר חֶבֶר
לְעוֹלָם לֹא לוֹתֵר
כִּי בְּסוּף תִּמִּיד
אִם תִּסְתַּכֵּל
יֵשׁ מוֹסֵר הַשִּׁכָּל

Handwriting practice lines on page 29. The page contains 20 horizontal dotted lines for tracing and 20 solid horizontal lines for independent writing.

Handwriting practice lines on page 28. The page contains 20 horizontal dotted lines for tracing and 20 solid horizontal lines for independent writing.

